

Yorrân

Psanec

Yorrân

3. kniha - Psanec

Jan Dobšenský

Tento příběh je starý, tak starý, že se již dávno vytratil z paměti národů a lidí obývajících stvořený svět. A tak jediný, kdo si jej pamatuje, je Matka Země, která jej za dlouhých nocí šeptem vypráví hvězdám a putujícímu větru.

Kdo však v dnešních uspěchaných časech rozumí větru a má čas snít ve tmě pod noční oblohou posetou hvězdami? Jako dítě jsem tomu vyprávění naslouchal před usnutím. Potom jsem dospěl a sny se z mé hlavy vytratily. Domníval jsem se, že se ztratily úplně, ale nebylo to tak. Jen usnuly a čekaly, až je jednoho dne opět probudí hlas větrů a světlo hvězd. Když se to před léty stalo, zaslechl jsem znovu magický zvuk té staré ságy. Dlouho jsem odolával jejímu mámivému hlasu, abych nakonec podlehl a zkusil převyprávět příběh, jenž se v nekonečné historii světa zopakoval již tolikrát.

Věčný příběh o touze, hledání a Cestě...

Stříbrné desky Nibrilartu

To, co bylo vyryto do stříbrných desek Nibrilartu, se odehrálo dlouho předtím, než byla na tváři Ayi rozehrána hra, která tvoří pozadí tohoto příběhu. Desky pokrývající stěny posvátného Šerého chrámu popisují starý epos o budování Nibrilartu, rozsáhlý soubor mnoha zpěvů, ze kterého se do dnešních dnů dochovaly jen zlomky. Tady je stručný úryvek jednoho z nich.

... stalo se roku 178 od založení Nibrilartu, když nově budovanou říši napadly hordy nájezdníků z jihozápadu. Objevily se nečekaně jako kobylinky, jako přívalová vlna uprostřed slunného dne. Tisícihlavé šiky složené ze všech národů žijících za nebetyčnými vrcholy Erod Dairam, válečníci černé, rudé i bílé barvy pleti pochodovali poháněni svými králi, aby zadupali do země sotva zrozené světlo naděje vyvoleného lidu. Jedinou hradbou, jež mohla zastavit masy nájezdníků, byly paže Avartan a jejich ghitroských spojenců. Statečně a odhodlaně se postavili muži Nibrilartu na obranu své nové vlasti. Pod šedou korouhví s rudým drakem krváceli v bitvě u Qatanu, u města Ayacarne, na pláních Aggarwalu i na soutoku Arnegiru s Askarem. Bitevní pole pokrývala mrtvá těla synů velkého Učitele. Když nepřátelské hordy překročili Dornegir a pronikly do srdce dolního Githjanzagu, ocitly se na dohled od bran Nibrilartu. V těch časech ještě nebyla dostavěna Zed' chránící Nibrilart, a tak nikdy předtím a nikdy potom nevisel osud nové vlasti Avartan na tak tenkém vlákně.

V okamžicích největšího ohrožení a beznaděje, kdy hrozilo, že Palác Nibrilartu bude stržen a jeho obránci budou zahrnání do východního moře, se probudily skryté síly velkého Učitele. Po dlouhém půstu a rozjímání usedl na trůn a v mysli se spojil se samotným Spasitelem. Podařilo se mu uchopit kořeny světa a sevřít je ve svých rukou. Jeho prsty pronikly do nitra hor, hluboko do skrytých dutin země. Tehdy pronesl velké zaklínání, jež probudilo démony ukryté v puklinách země. Síla skrytá

v dávných časech v nejmenších částicích hmoty se probudila, Aya, Matka Země, zasténala a její tělo se otřásl v křeči. Zemětřesení ohrozilo i samotné základy Nibrilartu. Tvář Ayi popraskala. Na jejím povrchu se otvíraly sopky, kterými prýštila ven krev z jejího srdce. Moře zaplavilo rozlehlé pláně dolního Githjanzagu a přehradilo cesty do Nibrilartu. Pod mořskými vlnami zmizely početné šiky nájezdníků. Nibrilart byl zachráněn.

Ve dnech Velké zloby však Aya změnila svou tvář. Daleko na západě vystoupil z moře dlouhý pás ostrovů, čímž se naplnilo prastaré proroctví, že země, kdysi potopená za válek bohů, se opět objeví. Na dálném severu vznikla rozlehlá jezerní plošina. Ve středu kontinentu se objevil ohnivý prstenec sopek. Na východě země popraskala a v jejích puklinách zmizelo rozlehlé unítrozemské moře.

Když to vše po mnoha dnech utichlo a země se uklidnila, zjistili ti, co přežili, že světa, jenž znali, již více není...

1. kapitola

Všechno, nebo nic

Aggarwal, léto 287 e. d.

Mrtvá těla mužů i koní pokrývala zvlněnou bitevní pláň, kam až oko dohlédlo. Těla ležela jednotlivě nebo ve skupinkách v nepřírozených polohách, v nichž je zastihla smrt. Ještě nedávno dunělo bitevní pole rozbouřenými vášněmi. Planulo spalující zuřivostí a nenávistí, hrdinstvím a vírou ve vítězství. A nyní to vše vyhaslo, utichlo a zmrtvělo do nepřírozeného ticha, v němž byla cítit zvláštní posvátnost okamžiku, ve kterém stvořitel, velkoryse umožňující každý den vznik nových životů, nechává marnotratně jiné desetitisíce životů vyhasnout. Touhy, vášně, víra, hrdinství, přátelství i nenávist, to vše se náhle a neodvratně rozplynulo v prázdnotě. Jako by se i čas zastavil v úžasu nad tím nekonečným a všeobecným zmarem.

Nad plání kroužily vrány, krkavci a supi, kteří se sem slétli, vedeni svým neomylným instinktem. Hluk bitvy již dávno utichl, ale hejna mrchožroutů se stále ještě ostýchala zahájit svůj děsivý hodokvas. Obezřetně kroužila nad připravenou hostinou, obávající se, že je to jen past a všechna ta v tichu ležící těla se náhle zvednou a budou pokračovat ve svém smrtícím tanci, doprovázeném zvukem polnic a rohů, rykem tisíců hrdel a třeskem zbraní.

V tichu se náhle rozezněla ozvěna klapotu koňských kopyt, nepatřičná a nepřírozená v tomto okamžiku zasvěceném smrti. Plání se pohyboval jezdec. Vedl svého koně pomalu, krokem, a vypadalo to, že něco hledá, protože občas přitáhl uzdu, aby koně zastavil. Kůň krokem míjel mrtvá těla, poházené zbraně, polámané dřevce a kopí zabodnutá do země v poslední, smrtelné křeči. Na mnohých z nich ještě vlály praporce, potrhane symboly marné slávy a pýchy svých nositelů, kteří teď leželi na zemi v roztodivných pozicích, nehybní a tiší, přátelé i nepřátelé, všichni jednotní ve své mrtvolné strnulosti.

Jezdce v uctivém odstupu následovala skupina ozbrojenců a z jejich chování se dalo usuzovat, že doprovázejí významnou osobu. To ostatně dokazovala i honosná zbroj a nádherný mohutný hřebec, na kterém muž seděl. Kbelcová helma i celá zbroj byly zhotoveny ze zvláštního namodralého kovu. Helmice měla úzké hledí lemované zlatem a zdobila ji koruna z téhož kovu. Zlatem pak byly zdobené i všechny další součásti jezdcova brnění. Nákrčník, hrudní kyrys, chrániče ramen, paží, stehen a holení. Nepochybně se jednalo o vojevůdce jedné z armád, které se toho dne na tomto válečném poli střetly.

Jezdec se vzepřel ve třmenech a rozhlížel se. Nebylo jednoduché se v té zvěti mrtvých těl orientovat, protože prach a krev setřely většinu znaků, jimiž se od sebe mrtvá těla válečníků obou stran lišila. Hřebec náhle potřásl hlavou, aby upozornil svého pána na nebezpečí, jež zpozoroval. Jezdec zpozorněl a rozhlédl se. Zahlédl jen mizející stín plachého vlka, kterého přilákal pach smrti. Rytíř konejšivě poplácal svého rodôrského hřebce po krku. Zvíře vyšlechtěné a cvičené pro jediný účel — válku a turnaje — nepokojně potřásl hlavou. Jezdec zatáhl prudce za uzdu, aby hřebce stočil stranou. Vypadalo to, že zahlédl to, co tak dlouho hledal. Mohutné zvíře poskočilo a zafrkalo, když jej jeho pán pobídl do klusu. Musel se vyhýbat nakupeným hromadám mrtvol, což bylo stále obtížnější. Bylo zřejmé, že se blíží k místu, kde byla bitevní vřava nejzuřivější a kde si vybrala největší daň. Nakupená mrtvá těla místy sahala až po břicho jeho hřebce. Jezdec proto koně zarazil a sesedl. Potom hřebce plácl, aby poodešel na volnější prostranství. Dál pokračoval pěšky, překračuje jednotlivá mrtvá těla, vyhýbaje se místům jejich nakupení. Pomalu se blížil ke svému cíli. V rozlehlém kruhu zde ležely desítky nehybných těl oděných ve zvláštní zbroj, která se lišila od plátového brnění cánohtarů — jeho osobní gardy, i od šupinové zbroje kočovníků. Neznámí válečníci byli oblečeni do zbroje z drobných kroužků se zvláštním stříbřitým nádechem, která byla tak jemně a dokonale zpracovaná, že obepínala těla mrtvých mužů, jako by byla utkaná z běžného sukna. Hlavy mrtvých válečníků zdobily přilby, barbuty neznámého tvaru,

jejichž lícnice se téměř dotýkaly. Zůstával jen úzký prostor pro nos a oči. Přilbice byly na hřebenu zdobené symbolem lezoucího draka. Každá z nich byla malým uměleckým dílem. Jak se rozhlížel po tělech padlých, konečně zahlédl místo, které hledal. Na volném prostranství, obklopená kruhem mrtvých strážců, ležela mrtvola muže, jemuž trčel z hrudi zbytek zlomeného dřevce. O jeho tělo se nepochybně vedl ten zuřivý, smrtící zápas. Jezdec k němu došel a chvíli se mlčky díval do nehybných nevidoucích očí. Potom se sklonil, aby mrtvému vojevůdci oběma rukama sejmul přilbici. Zpod ní vypadly dlouhé černé vlasy, které se rozprostřely po ramenech a hrudi mrtvého. Muž natáhl ruku a lehce prsty odhrnul vlasy z jeho skráně. Objevilo se ucho zvláštního tvaru. Podlouhlé, na horním konci zašpičatělé. Muž se narovnal a nechápavě zavrtěl hlavou.

„Tak měli pravdu. Neldo! To je neuvěřitelné.“

Zvedl se a totéž učinil u několika dalších padlých těl. Výsledek jeho prohlídky dopadl ve všech případech stejně. Nevěřicně se rozhlédl po okolí pokrytém těly těch neznámých cizinců. Vypadalo to, jako by odhadoval jejich počet.

„Možná dvě stovky. To není možné. Skutečně – neumírající, neldrian. Ale kde se tady u všech bohů vzali? A ve službách Pána draků?“

Po chvíli se znovu vrátil k mrtvému tělu vojevůdce. Sklonil se a lehce mu prsty přešel přes zřítelnice, aby mu víčky zakryl nevidoucí oči. Při tom si všiml, že mrtvý něco křečovitě drží v sevřené levé ruce. Namáhavě se sklonil. Musel pokleknout, aby mohl uchopit ruku mrtvého. Chvíli mu trvalo, než rozevřel ztuhlé prsty a vypáčil z nich zvláštní předmět. Zvědavě si ho prohlížel. Průhledný válec vypadal, jako by byl ze skla. Uvnitř byl temný opalizující střed, který pohlcoval světlo do válce vstupující a vypadal, jako by se pohyboval, žil. Válec byl na obou koncích opatřený nádherně zdobenými hlavicemi z matně se lesknoucího stříbrného kovu. Obě hlavice spojoval po jedné straně válec můstek z téhož kovu, vytvarovaný tak, aby jej prsty mohly pohodlně sevřít. Přesně uprostřed z něj trčel asi půl palce dlouhý

hrot, který při sevření v dlani zapadal mezi prostředník a prsteník.

„Avalim, co to je? Z čeho to je? Horský křišťál a ten kov je snad irsil? Ale na co to je? Uvnitř to vypadá jako živé.“

Sevřel předmět v pravici. Předmět mu do ní padl jako ulitý. Zavrtěl nechápavě hlavou. „Zbraň to není... Že by nějaký talisman?“

Vtom jeho zkoumání přerušily hlasité výkřiky.

„Rhinar dôr. Kde je rhinar dôr? Výsosti!“

Zvedl hlavu, aby se ohlédl. Poblíž svého hřebce zahlédl jezdce na koni, který na něj mával. „Výsosti, velitelé vašeho vojska se shromáždili na velitelském pahorku a čekají na vás!“

Muž se otočil a rázným krokem vyrazil zpět. Krátkou chvíli mu trvalo, než se vymotal ze spleti mrtvých těl. „Mého koně!“

Jeden z členů jeho doprovodu mu přivedl hřebce a poté mu podržel třmen. Rhinar dôr, jak zněl v dôrbatu, královské řeči, oficiální titul krále, se chytil za hrušku sedla a přes váhu své zbroje se pružně vyhoupl do sedla. Potom se ohlédl na jednoho ze svých praporečníků.

„Galriku, tam u toho mrtvého zaraž do země moji korouhev a postarej se, ať se s tělem jejich vojevůdce zachází s úctou. Nepřeji si, aby bylo oloupeno nebo zohaveno.“

„Jak si přijete, výsosti!“ odpověděl muž a vyrazil určeným směrem.

Král pobídl koně a skupinka jezdců vyrazila cvalem ke vzdálenému pahorku, k jehož úpatí se sjížděli vítězní válečníci. Když s doprovodem dorazil na místo, přitáhl koni uzdu a přinutil bujného hřebce přejít do chůze, aby mohl máváním odpovídat na nadšené pozdravy jásajících šiků rytířů, kopiníků a lučištníků, které mu provolávaly slávu.

„Ať žije rhinar dôr! Sláva Bregedôrovi! Vítězství! Arlé Avalim!“

Král pomalu vystoupal středem bouřícího davu až na vrchol pahorku, kde byla do země zaražena posvátná královská standarda Enqaindoru. Zde stáli v řadě seřazeni velitelé jednotlivých oddílů jeho armády. Přelétl je očima. Chattský chán

Khíba, syn nogaimského shaadara princ Jawhar, síwarský princ Soynar, vedle něj Iarhil, pelerin azralônský, Amandir, pelerin z Dúnardu, uprostřed cânohtarů s úlevou zahlédl unavenou, ale rozjásanou tvář svého syna Edrose. Postřehl i svého bratra hardazinského krále Radamise, vedle nějž seděl na plavém hřebci strýc Arion, princ z Rontardu a mladší bratr jeho otce. Přesto měl pocit, že někdo chybí. Vzduchem se však rozeznělo volání a pozdravy ve všech jazycích, kterými se mluvilo v jeho nespočetném vojsku, a to obrátilo jeho pozornost zpět ke shromážděným vojům.

„Ať žije Egnor Brega, král Enqaindoru.“

„Kotharí az dar!“

„Arlé rhinardôr, arlé Bregedôr.“

„Ima kharé Kotharí!“

„Kotharí iz shan!“

Král vytáhl meč, přitáhl koni uzdu a pobídl jej. Hřebec se postavil na zadní. „Vítězství! Enqaindor! Arlé Avalim!“

Z davu shromážděných válečníků se ozval jásot opakující jeho bojový pokřik. Když skončilo všeobecné jásání, otočil Bregedôr svého koně směrem k velitelům.

„Moji věrní druzi a bratři. Dnešního dne slavíme vítězství v bitvě, jakou svět neviděl od časů Poslední války. Korouhve Enqaindoru nikdy nebyly rozvinuty tak daleko od rodného města mých předků a nikdy je nepokryla větší sláva. Děkuji vám za vaše hrdinství a odvalu. Dnes večer budeme oslavovat velké vítězství. Arlé Avalim!“

Jezdci mu odpověděli voláním: „Ať žije Egnor Brega, král Enqaindoru. Ať žije Kotharí!“

Jásot však začal náhle utichat a řada jezdců obklopujících velitelský pahorek se pomalu rozestupovala. Ke králi krokem mířil muž, šel pěšky a za uzdu vedl koně, který táhl smyk. Bregedôr si v tom okamžiku uvědomil, koho postrádá. Koně s mrtvým tělem vedl osobně Edham, rokhârianský král. Bregedôr sevřel rty a z jeho tváře se rychle vytratilo nadšení a úsměv. Sesedl ze svého hřebce a šel Edhamovi vstříc. Když přišel blíž,

zahlédl na unavené, prachem a potem pokryté tváři rokhârianského krále slzy. Nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Ne! Edhame, řekni, že to není pravda. Elómir? Elómir Râur?“

Edham mlčky přikývl, zastavil koně a pustil ohlávku. Ustoupil stranou, aby králi ukázal mrtvé tělo. Na zeleném praporci nataženém mezi dvěma tyčemi leželo mrtvé tělo. Bylo pokryté desítkami ran, ale tvář zůstala jako zázrakem nezasazena. Byl to skutečně allôrianský kníže, pán severu, Edhamův mladší bratr Elómir, řečený Râur, Lev. Král se na něj mlčky díval. První z jeho osobní družiny, první z věhlasných enqaindorských reků, který na této výpravě padl. Před královými očima přelétl stín, temné tušení, jež ale ihned zaplašil. Podíval se na Edhama.

„Jak?“

„Dostal se do obklíčení a padl i s celou svou družinou. Už jsem mu nedokázal pomoci. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo najít jeho mrtvé tělo, aby se nestalo obětí supů a krkavců.“

Král na moment zavřel oči a potom se rázně otočil ke svým druhům.

„Sesedněte, bratři, a poklekněte. Pokloňme se památce Elómira, pelerina allôrianského. Padl hrdinskou smrtí v této bitvě, která stejně jako jeho činy vstoupí do legend Enqaindoru.“

Všichni přítomní na královu výzvu sesedli, aby poklekli ke krátké modlitbě za mrtvého. Poté Bregedôr povstal a nechal si přivést svého koně, vyhoupl se do sedla.

„Dost smutku! Je den vítězství. Vzhůru mužové Enqaindoru! Dnes večer oslavíme velké vítězství a budeme pít na počest Elómira Râura.“

Poté divoce pobídl svého koně a vyrazil podél dlouhé řady válečníků, následován svými veliteli a oslavován jásajícími davy shromážděných válečníků.

Po vítězství na Aggarwalu Egnor rozhodl o založení trvalého ležení ve vzdálenosti pěti denních pochodů od bitevního pole

u jižního cípu jezera Nessat. Velké sladkovodní jezero nabízelo jeho armádě a rozsáhlému trénu potřebné zázemí, tedy vodu a přísun potravin před nástávající zimou. Ve velkém hodovním stanu, který pojmul několik set osob, probíhaly už několikátý den slavnosti a Egnor zde přijímal denně hold až desítky vyslanců okolních národů a měst. Bylo to únavné a nudné, sedět a čekat na přeložení oslavných ód na jeho velikost.

Toho dne seděl ve svém křesle a bez zájmu poslouchal řeč vyslance z Dhillonu, vzdáleného města kdesi na jihovýchodě na dolním toku Amraavati, kde sídlil národ Khantů. Při tom si hrál s oním tajemným předmětem, který sebral z ruky mrtvého vojevůdce. Ten talisman jej až magicky přitahoval a za celou dobu nedovolil nikomu, aby se jej dotkl. Otáčel jej v prstech, chvíli jej držel v pravé, chvíli v levé ruce a přemýšlel, k čemu asi neznámému vládci sloužil. Zrovna jej měl sevřený v pěsti levé ruky, když jej vyrušil kancléř stojící za jeho křeslem.

„Promiňte, Výsosti, ale vyslanec už čeká nějakou dobu na vaši odpověď.“

„Zatraceně,“ zaklel v duchu Egnor, který se tak zabral do zkoumání své nové hračky, že vůbec nevnímal, co mu jeho tlumočník říkal. Podíval se rozpačitě na kancléře a potom na mlčky stojícího vyslance. Při tom ve své levé ruce sevřel talisman a palec položil na jednu z hlavic. Prvé, co si uvědomil, bylo jemné brnění v ruce od prstů až po rameno. Cítil, jak z jeho těla vytéká proud energie a soustřeďuje se v sevřené pěsti. Vypadalo to, že ten zvláštní předmět ji přitahuje. Potom ucítil v hlavě slabé lupnutí, jako kdyby praskla nějaká hráz, a ve stejném okamžiku si uvědomil hlasy uvnitř své hlavy. Překvapeně zatřásl hlavou a rozhlédl se. „Co to bylo?“

Zkusil se soustředit a podařilo se mu z té změti porozumět dvěma hlasům. Jeden z nich patřil jeho kancléři.

„Bohové, co se s ním stalo? Vždyť je to trapné, už to trvá takovou dobu. Mám do toho nějak vstoupit?“

Druhý hlas v jeho hlavě patřil vyslanci.

„U Lathana, co se děje? Řekl jsem něco špatně? Čím bych se ho mohl dotknout? Proč mlčí? Že by se cítil dotčený tím, že naše

nabídka na pomoc je příliš nízká?. Nebo jsem mu měl nabídnout ještě antabony?

Egnor se díval na mlčky stojícího vyslance a uvědomil si, že má zavřená ústa. Otočil se na kancléře. I ten měl ústa zavřená, navíc stažená omluvným šklebem, směřovaným k vyslanci. Otevřel sevřenou levici a přendal si předmět do pravé ruky. Hlasy v jeho hlavě okamžitě zmlkly, i když talisman pevně sevřel. Opět si jej přendal do levice a semknul jej v pěst. Během okamžiku se hlasy v hlavě opět ozvaly.

„Mám ho znovu upozornit? S čím si to hraje? Vnímá mě vůbec? Kdyby ho oslovil alespoň jeho bratr Radamis. On jediný může etiketu porušit.“

Kanclér vyslal prosebný pohled ke královu bratru a Egnor si vzápětí uvědomil Radamisův hlas.

„No tak, bratře! Prober se! To tě někdo zaklel?“

Egnor se na svého bratra podíval a spatřil, jak otvírá ústa. „Výsosti, omlouvám se, že ruším vaše rozjímání, ale vyslanec Dhillonu očekává vaši odpověď na nabídku vládce jižních Khantů. Rada se domnívá, že nabídka tří tisíc kopí pro naše jarní tažení je velmi zajímavá. Určitě potřebujeme nahradit ztráty, které jsme utrhli na Aggarwalu. A ty byly opravdu vysoké. Jaké je rozhodnutí rhinardôra?“

Egnor se zhluboka nadechl, nevěřícně zavrtěl hlavou a ušklíbl se. „Tak takhle to tedy je?“ Potom se vděčně podíval na bratra a k viditelné úlevě všech zúčastněných konečně promluvil: „Máte pravdu, bratře, nabídka vládce Dhillonu je zajímavá. Budeme o ní uvažovat.“

Poté se otočil na tlumočníka. „Přelož váženému vyslanci, že děkujeme za nabídku jeho pána, mocného vládce Dhillonu. Budeme o jeho nabídce uvažovat, ale ještě bychom rádi zvěděli, co jsou antabonové?“

Tlumočník svrástil obočí, protože si nebyl vědom, že by v předchozím překladu použil toto slovo. Když královu řeč přeložil, bylo vidět, jak sebou vyslanec trhl a zbledl. Podíval se na krále s viditelným úlekem a překvapením. Po krátkém zaváhání odpověděl a tlumočník jeho řeč přeložil takto: „Kotharí,

jasnozřivý, jenž vládneš celému Západu a Severu. Velmi se omlouvám, že jsem svou nabídku nedoplnil ihned. Antabonové jsou velká zvířata, která umí můj lid jako jediný na tváři Ayi zkrotit a vycvičit k boji. Proto nás naši sousedé nazývají Khantové, Páni slonů. Můj vládce by mohl za jistých okolností nabídnout padesát těchto zvířat.“

Egnor si vyslechl překlad a podíval se na vyslance, aby si poslechl jeho skryté myšlenky. Už zjistil, že když se dívá na konkrétní osobu, nejlépe do jejích očí, je její hlas v jeho hlavě zřetelnější. Díky tomu zaznamenal následující slova.

„Jsme ochotni nabídnout padesát antabonů, tisíc jízdních, dva tisíce pěších a sto hřiven zlata za slib ochrany jižního království. A k tomu závazek na případnou pomoc proti Suratiům.“

Egnor se na vyslance usmál, přikývl a obrátil se na tlumočníka. „My, Kotharí, král bohatýrů, pán Severu a Západu, přijímáme nabídku vladaře Dhillonu ve výši padesáti válečných slonů, tisíce jízdních kopiníků a dvou tisíc pěších, kteří se zúčastní mého jarního tažení. Za to se zavazujeme poskytnout království jižních Khantů slib ochrany a pomoci v případě války se Suratii. Zeptej se vyslance, kde žije ten národ Suratiů?“

Překvapený tlumočník královu řeč přeložil. Když skončil, vyslanec zbledl tak, že jeho tmavá pleť nabrala okrový odstín pouštního písku. Poté padl na kolena a sklonil hlavu.

„Ó jasnozřivý, národ Khantů se sklání před tvými schopnostmi, kterým se vyrovnají jen velcí učitelé Khantů z Nisaby. Khantové splní všechny tvé požadavky, ó Kotharí!“

Oči všech členů Egnorovy družiny se stočily ke králi. Nikdo z nich si nedokázal průběh toho rozhovoru srovnat v hlavě. Král, jenž slyšel ty desítky nevyřčených otázek, však jen mlčky seděl ve svém křesle a tajemně se usmíval. Potom pokynul ceremoniáři, aby uvedl další poselstvo.

Do sálu vstoupila pětice starších mužů v bohatých rouchách, za nimi nesli dva sluhové s největší opatrností jakousi stříbrnou truhlici. Král se tázavě podíval na kancléře. Poslové se mezitím zastavili v předepsané vzdálenosti. Kancléř předstoupil před

královský trůn a hlasitě posly představil: „Vážení poslové staroslavného města Mehanu předstupují, aby složili hold Kotharímu, velkému vladaři Severu i Západu a vítězi nad Ghireshi.“

Egnor si posly zvědavě prohlížel. Z doslechu věděl, že Mehan je největší město Adeshů, stojící na opačné straně jezera Nessat. Bylo proslulé obchodem a v celém okolí Velké písečné pouště známé pro své vysoké učení a věštitrnu, do které putovaly s žádostmi o radu poselstva až z Gívy, Sîwaru i Harlonu, sídelního města Hardazinu. I Egnorův bratr Radamis si vyžádal věštbu, předtím než se připojil k jeho jižnímu tažení. Egnor poslům přívětivě pokynul rukou na znamení, že je připraven vyslechnout jejich řeč. Jeden z nich, krásný bělovlasý stařec, předstoupil a k překvapení všech zúčastněných začal hovořit královskou řečí, dôrbatem.

„Já, Sarad Kaur, představený rady mudrců, zdravím jménem všech obyvatel města Mehanu rhinardôra Egnora Valcamarena, řečeného Bregedôr, pána mocného Enqaindoru, ochránce Pětiměstí a přítele učeného národa Adeshů. Mudrci Mehanu přišli, aby složili hold vítězné korouhvi Enqaindoru a k tvým nohám, ó Kotharí, králi bohatýrů, položili vzácný dar, který ti posílá naše věštitrna.“

Egnor přikývl a odpověděl: „Naše srdce je potěšeno, když slyší v daleké cizině mateřský jazyk dôrminarských vládců. Proto si velice rádi vyslechneme poselství mocného města Mehanu, věštbu jeho proslavené věštitrny a zhlédneme dary, které nám rada moudrých Mehanu posílá. Mluv, Sarade Kaure, se zájmem si vyslechneme tvé poselství.“

Vyslanec se znovu uklonil. „Rada moudrých Mehanu se sklání před majestátem pána Enqaindoru. Nekonečná je přízeň bohů, která darovala vítězství tvým korouhvím u Qatanu, Ayacarne i na pláni Aggarwaal. Díky válečnému umu tvých rytířů nezůstal dnes v krajích na západ od Minal Tarkim, Nebeských sloupů, či jak je nazývá můj lid – Gorthalí, jediný nepřátelský voják. Rada moudrých by tě však ráda varovala. Tvou královskou korouhev dnes zdobí zářivý lesk slavných vítězství,

moc našeho společného nepřítele však nebyla zlomena. Tvé válečné úspěchy burcují jeho skryté síly a probudí i bytosti, o kterých nemá nikdo ze současníků povědomí. Rada moudrých soudí, ó Kotharí, že se právě nacházíš v zenitu své slávy a stojíš na nejdůležitější křižovatce svého života. Tvá rozhodnutí ovlivní nejen život tvůj, ale i život všech národů na západ a východ od Minal Tarkim.“

Vyslanec skončil a ve sněmovním stanu zavládlo ticho. Věhlas mehanské věštírny dosáhl až daleko na sever a nikdo z vládců severu by si netroufl její doporučení opominout. Egnor se rozhlédl po shromážděných a jeho oči se střetly s bratrovými.

„Již se nám dostalo zpráv z proslavené mehanské věštírny, ale po pravdě, zatím jsme jim příliš neporozuměli. Má pro nás poselstvo mudrců Mehanu nyní zprávy, které budou jasnější a srozumitelnější? Rádi si je vyslechneme. Mluv, Sadare Kaure!“

Vyslanec souhlasně přikývl a opět se uklonil.

„Ještě předtím, než budu této radě tlumočit poselství naší věštírny, dovol, ó Kotharí, abych ti předal převzácný dar, jenž tvé výsosti posílá věštírna Mehanu.“

Vyslanec se otočil a pokynul sluhům, kteří vedle něj postavili nosítka, na nichž spočívala nádherná stříbrná truhla. Sluhové se uklonili a zařadili se zpět na konec poselstva. Vyslanec přistoupil k truhlici a položil na ni dlaň.

„Velkou náhodou a velkou přízní osudu se město Mehan stalo před krátkým časem vlastníkem tohoto skvostu.“

Egnor zvědavě zvedl obočí, předklonil se a napjatě očekával pokračování vyslancovy řeči.

„Tato stříbrná truhla ukrývá nejstarší knihu světa.“

Egnor překvapeně zdvihl obočí. „Nejstarší kniha světa. Opravdu? Jsi si jistý, vyslanče? Potom je to...“

Sadar Kaur sebejistě přikývl. „Ano, ó Kotharí, tato truhla ukrývá proslavený epos Yôkhâranâ,“ vyslanec se dramaticky odmlčel.

„Yôkhâranâ! Nemýlíš se?“ Egnor nevěřicně zavrtěl hlavou a v tom okamžiku zapomněl i na svou hračku, kterou odložil na stůl vedle svého křesla. Zvedl se ze svého trůnu a sestoupil dolů

k vyslanci. Ten se uklonil a poklekl. Egnor nepřítomně pohladil truhlici dlaní. Když před sedmi lety porazil u jezera Kimó kharadského krále Khâr Gimala a ovládl jeho hlavní město Gívu, hledali jeho vojáci tento poklad marně. Všichni jej považovali za ztracený a nyní se zčistajasna objevil. Odklopil víko truhly. Uvnitř na zlatohlavu spočívala kniha ve zdobené kožené vazbě. Egnor ucítil, jak mu přeběhl po zádech mráz. Obrátil se ke klečícímu vyslanci.

„Povstaň a řekni mi, jak se tento klenot ocitl ve městě Mehanu? Moji vojáci prohledali celou Gívu, ale nikde jej nenalezli.“

Vyslanec se nepatrně usmál. „Nekonečná přízeň bohů jej donesla až do Mehanu, kde byl tento skvost darován naší věštírně. A ta jej jako ten nejvzácnější dar posílá tomu nejpovolanějšímu mezi povolanými. Nyní záleží jen na tobě, kdy tento dar uchopíš do svých rukou a využiješ jeho moc.“

Egnor pokýval hlavou a natáhl po knize ruku. Vtom se zarazil a otočil se k vyslanci: „Kdo vám daroval takový poklad? Ty víš, jaká pověst se k této knize váže?“

Sadar Kaur se sebevědomě usmál. „Vaše výsost podceňuje skryté vědomosti mehanské věštírny. Toto je dar Khâr anâ, Krále lidí, vládcům kharadské říše. Kniha je nadána zvláštní mocí, kterou získá ten, kdo ji uchopí do svých dlaní. Rod, který ji má v držení, bude věčný a je předurčen stát se vládcem světa.“

„Ale já jsem Khâr Gimala porazil?“

„Ano, ó Kotharí. Nechci snižovat tvé válečné schopnosti, ale v té době již Yôkhâranâ nebyla v držení Kharů.“

Egnor mlčky přikývl a pomalu truhlici s knihou zavřel. Potom se otočil, vystoupal zpět na podstavec a posadil se na trůn. Egnor mlčky a zamyšleně sledoval zavřenou schránku s tajemnou knihou. Přitahovala ho a děsila zároveň. Dar Khâr anâ, nenáviděného nepřítele jeho rodu, poraženého v Poslední válce, se ocitl v jeho rukou. Co mu může přinést? Slávu? Moc? Nebo způsobí jeho pád? Po chvíli přemýšlení se obrátil na vyslance.

„Je to prokleté dílo, stejně jako vše ostatní, co Khâr anâ, kdy vyrobil. Nechal si říkat Král lidí, ale vždy byl především pánem

temnoty a vládcem démonů. Co mám udělat s tímto zvláštním darem? Mám jej přijmout, nebo zničit? Kdybych jej získal po ovládnutí Gívy, šořel by i s hlavním gívkým chrámem. Co mi radí tvá věštírna?“

Vyslanec zvažněl a jeho oči se upřely přímo do Egnorových. „Rada moudrých dlouho zvažovala své rozhodnutí. Mehan je však příliš nicotný na to, aby vlastnil tuto knihu. Ta je nadána mocí, která může povznést i přivodit pád. Na celé tváři Ayi jsou jen dva lidské rody, které mohou její moc skutečně ovládnout. Ale jen jeden z nich ji může využít pro dobro tohoto světa. Je to rod, jehož posledním květem je Kotharí. Proto mu Mehan posílá tento vzácný dar, ani rada moudrých však netuší, jak s ním naložit. To je na tvém rozhodnutí, zda si jej ponecháš, nebo ho zničíš. Pokud si jej ponecháš, nesmíš jej ztratit, protože pak by tebe a tvůj rod potkalo prokletí Kharů. Zanikl by.“

Opět se rozhostilo dlouhé ticho, které přerušil až Egnor svou další otázkou: „A co mi radí věštírna? Jak mám dál postupovat?“

Vyslanec se na chvíli zamyslel, než odpověděl. „Proroctví orákula je nejasné a ani moudří našeho města jej nedokážou vysvětlit. Mluví se v něm o dvou velkých darech. Domníváme se, že jedním z nich je Yôkhâranâ. Co je však tím druhým, netušíme. Proroctví hovoří o křižovatce dvou cest. Rozhodnutí, po které z cest se vydat, však musíš učinit ty sám.“

„Jaké je to proroctví?“

„Již podruhé stojíš před podobnou volbou. Svým rozhodnutím můžeš velkou říši vybudovat, nebo velkou říši zničit. Bohové vložili do tvých rukou velkou moc, obdržíš dva mocné dary. Proto vol dobře. Projdeš-li Průsmykem světla, vstoupíš do tmy a probudíš síly, o nichž nic netušíš. Podstoupíš krutý zápas, ve kterém zničíš největší armádu, jakou kdy svět viděl. Tvé jméno vstoupí do písni legend všech národů Dar Síl-haadu. Kotharí, jméno velkého válečníka, nebude nikdy zapomenuto a stane se světlem naděje v temnotě, která přijde v časech budoucích.“

Vyslanec se odmlčel a v sále se po té temné předpovědi rozhostilo zlověstné ticho.

„Jaká je ta druhá cesta?“

„Zůstaneš-li stát, budeš vládcem největší říše, jakou kdy Aya nosila. Tvé jméno bude velebeno v kronikách jako symbol moudrosti. Průsmyk světla se stane hrází proti temnotě, která odolá věky.“

Průsmyk Alatarne, jaro 288 e. d.

O několik měsíců později seděl Egnor na svém hřebci a z návrší sledoval nekonečný proud mužů a zvířat, který jej míjel. Jeho armáda překonávala zasněženou pláň horského sedla Alatarne. Do vzdálenosti stovek mil na sever i na jih byl tento průsmyk jediným schůdným bodem v dlouhé hradbě pohoří Minal Tarkim, Nebeských sloupů, branou mezi dvěma naprosto odlišnými světy. Egnor zvedl hlavu a podíval se vzhůru. Modré nebe bylo bez mráčku, sluneční paprsky se odrážely od bělostných štítů hor a neposkvrněného, jiskřivě bílého sněhu pokrývajícího povrch horského sedla.

„Tak už chápu, proč mu říkají Alatarne, Zářící průsmyk,“ obrátil se na svého bratra Radamise. Ten přikývl a odpověděl: „Máš pravdu, ještě nikdy jsme nebyli tak vysoko. Ani doma, když jsme na lovu zabloudili do Orid Nólss, Sněžných hor. Ale výstup nebyl tak náročný, jak jsem se obával. Zatím ho zvládají všichni. I když se nám dýchá těžko.“

„Ano, zatím jsou bohové na naší straně a počasí nám přeje. Jsem nedočkavý, co nás tam na druhé straně hor v tom neznámém světě čeká. Jen si to představ, bratře, nikdy, ještě nikdy, kam sahá paměť enqaindorských kronik a prastarých gondorských svitků, nepřekročila noha potomků velkých králů z Dairany pohoří Minal Tarkim. O tom světě nemáme žádné zprávy, nikdo z našich učenců neví, co nás tam čeká. Jaké země, národy, jaká království...“

„Jedno ale víme jistě, je tam panství vládce, kterému jeho poddaní říkají gherkhan, Pán draků. Zatím jsme s jeho vojsky

svedli tři vítězné bitvy, ale žádné draky jsme neviděli. Je možné, že nás čekají střetnutí i s nimi?“

Egnor se na něj podíval a jeho bratr zahlédl v jeho očích záblesk nadšení. „Myslíš, Radamisi? Od časů Poslední války se pokolení lidí s draky nesetkalo...“

„Pokud se mě týče, nebude mi vadit, když to tak zůstane i nadále, nikdo z nás netuší, jak s něčím podobným bojovat. Obávám se, že v takovém případě by nás většina našich spojenců opustila. Nezapomeň, bratře, že od Aggarwalu už tvoří naši spojenci skoro polovinu tvé armády.“

„Dorazily přece posily od našeho otce,“ namítl Egnor.

„Jistě, ale přesto naše válečné heslo uslyšíš jen z poloviny hrdel mužů, kteří se támhle brodí sněhem,“ nedal se odbýt Radamis a ukázal na pochoduující zástup, ve kterém kromě jejich krajanů pochodovali Nivzarové, Nogaimové, Adeshové, Khantové, Nieshové, Orchenové, dokonce i oddíl černých lidí z krajů na jih od Amravaati, kteří si říkali Rutiové.

„No, možná máš pravdu. Ale teď jsou mezi nimi i Strážci. Poprvé od bitvy U krvavého brodu se připojili na žádost našeho otce k válečnému tažení. Každý z nich je přinejmenším tak dobrý jako největší rekové Enqaindoru. Já v tom spatřuji dobré znamení.“

Radamis zavrtěl nerozhodně hlavou. „Nevím, bratře. I největší rek může být zabit. Jen vzpomeň na Elómira. První z tvých rytířů, a přece zůstal ležet na bitevním poli.“

Egnorova tvář se zachmuřila. Bratrovy námitky na okamžik zviklaly jeho víru v úspěch toho tažení. Kněží Adeshů jej zrazovali od jeho plánů na pokračování jarního tažení směrem na východ. Žádali ho, aby přijal hold poražené gherkhanovy armády, zavázal ji tím, že nikdy více nepřekročí průsmyky Nebeských sloupů. Nabízeli mu pomoc při postavení pásu pevností střežících průchod na západ. I jeho otec Dôr Gedir jej ve svých dopisech žádal, aby své tažení ukončil a vrátil se zpět do sídelního města. Už nyní byl úspěch jeho tažení ohromující. Zdvojnásobil rozlohu své rozsáhlé říše. Všechny národy žijící na obrovském území kolem Velké pouště se sklonily před jeho majestátem. Co mohl

ještě získat? Co leželo na druhé misce vah? Jeho vlastní ctižádostivost? Zprávy o té neznámé říši za Nebeskými sloupy plné tajemných kouzelných věcí? Co když je právě on tím předpovězeným, jediným z rodu Valcamarenů zmiňovaným v Královnině proroctví, který projde Dairlúré od západu na východ, od jednoho moře ke druhému? Váhal a zvažoval své rozhodnutí dlouho, až do onoho dne, kdy přijal v ležení na břehu jezera Nessat vyslance Pána draků.

Celým obrovským ležením se tehdy jako oheň v suchém stohu slámy rozšířila zvěst, že z průsmyku Alatarne sestoupilo poselstvo Pána draků. Toho dne, kdy mělo konečně dorazit do tábora u jezera Nessat, se Egnor rozhodl, že je přivítá se vši slávou a pompou. Svůj trůn nechal vynést na volné prostranství a obklopen svými druhy v plné zbroji, vyšňořenými vyslanci všech národů, které mu složily hold, očekával příchod poselstva. To muselo projít středem dlouhého špalíru jeho jednotek nastoupených v plné zbroji. Trvalo dlouho, než se vyslanec, jenž kráčel se svým doprovodem pod šedou korouhví se šarlatovým drakem, konečně ocitl před jeho trůnem. Doprovázelo jej šest jeho druhů z rasy neumírajících a potom několik desítek lidských sluhů velmi vysokých postav. Egnorovi dvořané si je zvědavě prohlíželi, ale protože zvěsti o tom, že pod šedou korouhví válčí i neumírající, již nebyly žádnou novinkou, byla to zvědavost umírněná.

Egnor si posly dlouho prohlížel, než dal pokyn, že je ochoten je vyslechnout. Celou tu dobu svíral v levici svůj talisman a snažil se přečíst jejich skutečné úmysly. Ať se však snažil jakkoliv a několikrát jej přendal z ruky do ruky, žádné hlasy ve své hlavě nezaslechl. Dal tedy pokyn svému kancléři, aby vyjmenoval všechny jeho tituly a překladatel je přeložil. Potom konečně dostal slovo gherkhanův vyslanec.

„Jmenuji se Avranno, jsem jeden z devíti princů Nibrilartu. Přicházím ve jménu hérukana, našeho velkého Učitele a pána

Nibrilartu. Náš Učitel a vládce ti posílá pozdravy a dary, aby tě potěšily a usmířily tvé srdce, neprávem naplněné zlobou. Rád by ti nabídl přátelství a spolupráci.“

Vyslanec se odmlčel a tlumočník zatím překládal jeho slova. Egnor zamračeně poslouchal, protože do této chvíle se v jeho hlavě neobjevila žádná z vyslancových myšlenek. Když tlumočník skončil, mlčky přikývl a pokynul vyslanci, že má pokračovat.

„Hérukano netuší, čím mohl vyvolat tvou nedůvěru a nepřátelství, protože naše korouhev se nikdy neocitla být jen na dohled některého z tvých hradů nebo měst, natož aby naše šiky ohrozily hranice tvé říše. Naopak naše alathosy byly již po třikráte napadeny a donuceny silou se bránit před útoky tvé armády. Hérukano nemá zájem na nepřátelství s tvou říší, a proto ti nabízí mír. Je ochoten zavázat se k placení pravidelného tributu a k tomu, že korouhve Nibrilartu nepřekročí za tvého života průsmyk Alatarne. Přinesl jsem ti ukázky toho, co ti může náš vládce nabídnout.“

Muž poodstoupil a pokynul svým sluhům. Jeden z nich před králem rozvinul nevelký koberec a ostatní před něj položili několik předmětů. Několik zlatých prutů, stříbrné šperky, několik mečů, skříňku s drahými kameny...

Egnor se chvíli na dary díval a potom pokynul jednomu ze svých panošů, aby mu podal jeden z mečů nezvyklého, prohnutého tvaru. Panoš jej zvedl a donesl jej k trůnu, králi jej podával s překvapeným výrazem. „Rhinardôre, ten meč vypadá, jako by byl z irsilu.“

Král mlčky přikývl a vzal zbraň do ruky. Přesně taková, jakých sesbírali jeho zbrojíři několik desítek na Aggarwalu. Potěžkal ji. Zvedl se z trůnu a několikrát se mečem rozmáchl. Musel jej vzít do obou rukou, aby zbraň získala tu správnou rychlost. Znovu se posadil a meč podal jednomu ze svých pážat. Ještě chvíli si mlčky vyslance prohlížel, než se rozhodl promluvit.

„Tvůj pán mě má za kramáře? Za kupce, se kterým je možno jednat o ceně trefek, jež jsou mu nabízeny? To, co mi tvůj pán poslal, jsou jen trefky, kterých jsme posbírali na každém bitevním poli plný vůz. To je vše, co mi nabízí?“

Když tlumočník královu řeč přeložil, bylo vidět, jak vyslanec zbledl. „Ve jménu mého pána jsem ti přišel nabídnout pravidelný tribut. Je na tobě, abys zvolil, zda bude vyplacen ve zlatě, stříbře, drahém kamení, nebo zbraních. Hérukano ti nabízí, že každého roku se setkají tvoji zástupci v průsmyku Alatarne s naším poselstvem, jež dojednaný tribut předá. Hérukano očekává, že na oplátku nepřekročí tvoje armáda pohoří Erod Dairam, Nebeské zdi, které se tak stane přirozenou hrází mezi oběma říšemi.“

„Jak vysokou částku ve zlatě nabízí tvůj pán?“

„Deset tisíc hřiven zlata, každý rok po dobu tvého života. A hérukano se bude modlit za tvůj dlouhý život.“

Když tlumočník přeložil nabídnutou částku, zašumělo to v okolí trůnu údivem. Nabídnutá suma byla omračující. Ohromující by byla i jako jednorázové výkupné, ale tady byla nabídnuta jako roční tribut. Radamis, který stál vedle trůnu svého bratra, se neovládl, aby se nesklonil a nezašeptal: „Nad takhle velkorysou nabídkou bych se, bratře, zdráhal jen bezpodmínečně nutnou dobu. Považ, za jeden roční poplatek uděláš z Nîrtargu velkolepé hlavní město, ozdobu své nové říše. A ten jejich vládce asi netuší, že našemu rodu je vrozena dlouhověkost.“

Egnor zvedl oči a podíval se na něj. Nic však neřekl, místo toho se obrátil k vyslanci.

„Tvá nabídka je zajímavá, ale doposud jsem v ní nenašel to, co mne opravdu zajímá. Cenu drahého kovu vždy určuje jeho dostupnost. Předpokládám, že tvůj pán má dostatek zlata, stříbra i irsilu. Musí to být požehnaná země, když ukrývá takové množství darů, aby umožnila tvému vládci tak velkorysou nabídku. Jsem ochoten o ní uvažovat, pokud k ní tvůj vládce přidá toto,“ řekl Egnor a natáhl k vyslanci ruku se svým talismanem. Přestože tlumočník ještě nestihl přeložit králova slova, jen pohled na předmět v Egnorových prstech vyvolal mezi posly vzrušení a rozruch. Egnor se opět opřel o opěradlo svého křesla a sevřel talisman ve své levé ruce. Krátce nato se v jeho hlavě rozezněly hlasy.

„Nimbresaro, to není možné, on má ilmentur! Kde ho získal?“

„Takže ilmentur tomu říkají,‘ pomyslel si spokojeně Egnor. „Je vidět, že to poznal. Kdovíjaké další podobné cetky má ten jejich vládce k dispozici?“

„Přijmu nabídku tvého pána, pokud k ní tvůj vládce přiloží deset takovýchto šperků.“

Ke svému překvapení nemusel ani čekat na překlad tlumočníka, protože zaslechl ve své hlavě odpověď.

„Tvůj požadavek je nesplnitelný. Nemůžeme ti dát to, co nevlastníme.“

Egnor překvapeně zamrkal. Poprvé za tento rozhovor uslyšel vyslancovy myšlenky. Rychle se však tomuto zvláštnímu rozhovoru přizpůsobil.

„Jak to, nevlastníte? Vysvětli mi to. Přeji si znát pravdu!“

„Podle našeho vědění na celém světě není více jak sedm kusů těchto klenotů. Klan Avartan jich měl ve svém držení šest. Tři z nich však už náš lid pozbyl. Zbývají tedy pouze tři, o kterých víme.“

„Dobře, chci tedy ty tři, které zbývají!“

„K tomu hérukano nikdy nesvolí. Jejich hodnota je nevyčíslitelná.“

„Souhlasím. Co má pro tvůj lid větší hodnotu? Svoboda? Život?“

„Avartan zasvětili životy velkému poslání a jsou připraveni je obětovat. Nemůžeme je odevzdat, potřebujeme je, abychom získali ammarond.“

„Ammarond?“

„Kámen osudu. Je-li v tvé moci nebo znáš-li k němu cestu, poskytne ti hérukano ještě jeden z ilmenturů jako protislužbu za tuto zprávu.“

„Co dokáže ten Kámen osudu?“

„V jeho moci je měnit směřování celého světa.“

Egnor se na okamžik zamyslel a uvolnil sevření svého ilmenturu. Kámen osudu. Co by to mohlo být? Druhý dar z proroctví mehanské věštírny? Potom si vzpomněl, že jako dítě

slýchal vyprávění o svém dědovi Hanwadôrovi, Zmizelém králi, který prý ukryl před světem tajemné a mocné předměty pocházející z dávných časů. Jsou prý ukryté spolu s jeho tělem na neznámém místě. Že by ten Kámen osudu byl mezi nimi? Znovu sevřel ilmentur.

„Proč bych se však měl spokojit s jediným ilmenturem? Myslím, že jeden z nich máš ty. Stačí, když nařídím svým ozbrojencům, aby ti jej sebrali.“

„Ale já žádný nemám.“

Vyslanec otevřel obě ruce a ukázal Egnorovi prázdné dlaně.

„Ale jak je potom možné, že spolu takto hovoříme?“

„Ilmentur má mnoho zvláštních vlastností. Na lid windan působí jinak než na obyčejné smrtelníky. Stačí, když jej drží jen jeden z nich, a potom spolu mohou hovořit na dálku.“

„Ale já nejsem neumírající. Je mi dán dar dlouhého života, ale nejsem nesmrtelný.“

„Máš pravdu. I to ukazuje na to, že jsi výjimečný a že hérukanovo rozhodnutí nabídnout ti spojenectví bylo správné.“

Egnorovi se na okamžik vybavila nepříliš vzdálená vzpomínka na boj na Aggarwalu. Druhý den bitvy vyzval nepřátelského vojevůdce k osobnímu duelu. Ten se však choval naprosto nesmyslně. Vyhýbal se střetu a stále na něj mířil zařatou pěstí. Trvalo to až do chvíle, než mu Egnor svým dřevcem proklál hrud'. Tehdy tomu chování nerozuměl, ale nyní to začínalo dávat smysl. Vyslanec však pokračoval.

„Kde bychom našli tvé sídelní město, abychom tam mohli poslat poselstvo s dary, pokud bys byl ochoten poskytnout zprávy o ammarondu?“

„Vyslanče, obsahem našeho rozhovoru není kupčení o hodnotě zpráv a tajemství, kterými oplývám, ale jednání vítěze s poraženým. Myslím, že tvůj vládce nemá na výběr. Chci všechny tři ilmentury. Když mi je nedá po dobrém, vezmu si je po zlém. Už třikrát jsem rozdrtil jeho armády. Když to bude třeba, rozdrťím je počtvrté a popáté. Udělám to tolikrát, kolikrát to bude nutné.“

„Potom je to jen vůle Nimbresarova. Jeho šiky můžeš možná porazit v bitvě, ale nemůžeš je porazit ve válce.“

„Pokud je to tvé poslední slovo, je naše jednání u konce!“

Egnor uvolnil sevření ilmenturu. Hlas v jeho hlavě utichl. Rozhlédl se. Jako již několikrát během podobných audiencí vládlo kolem jen rozpačité ticho. Nikdo nechápal důvody dlouhého mlčení, během kterého na sebe vyslanec a král jen mlčky zírali. Egnor se postavil.

„My, Egnor, řečený Kotharí, vzkazujeme vládci Nibrilartu toto. Jeho válečné šiky překročily průsmyky Nebeských sloupů a s ohněm a mečem vstoupily na území spojenců Enqaindoru. To byl nepřátelský čin, který si zaslouží odplatu. Proto byl již třikrát tento čin po zásluze potrestán. Proto nyní jdi a vyříd' mu! Na jaře příštího roku vystoupím v čele své armády do průsmyku Alatarne a budu očekávat, že se tam tvůj vládce osobně dostaví, aby mi složil hold, přinesl požadované dary a přijal z mých rukou svou zemi jako mé léno. Poté budou země na východ od Nebeských sloupů jeho vlastnictvím, ze kterého mi bude odvádět pravidelný tribut. Pokud se tak nestane, překročíme Nebeské sloupy a přinutíme jej silou, aby se sklonil před naším majestátem. Potom si však vezmeme z jeho země vše, co uznáme za vhodné. Taková je má vůle.“

Král se posadil a tlumočník se pustil do překladu. Radamis se sklonil k bratrovi. „Bratře, zvážils své rozhodnutí dobře? Víš, kolik krve budou muset prolít tvoji věrní, aby naplnili tvé rozhodnutí?“

„Radamisi, jsou to válečníci a smrt je jejich družkou, která je provází na jejich pozemské pouti. Jsem přesvědčený, že žádný z nich by nevyměnil zlato za slávu. Na každého z nich, lhotejno zda přežije, či padne, se bude vzpomínat v písních ještě dlouhá staletí. Navíc v mém držení je Yôkhâranâ. Rod, který ji vlastní, může prohrát bitvu, ale ne válku.“

„Tvá slova jsou pyšná, bratře. Můžeme tím tažením skutečně získat víc, než ti bylo dosud nabídnuto?“

„Můžeme získat všechno! Všechno! Rozumíš? Nazývají mě Kotharí, Pán bohatýrů, ten se přece nespokojí s drobky, když může získat vše!“

„Nebo taky vše ztratit,“ odpověděl Radamis a napřímil se.

Tlumočník mezitím skončil svou řeč. Vyslanec si s kamennou tváří vyslechl překlad. Poté se uklonil, aniž by hnul brvou, a otočil se, aby společně se svými druhy opustil Egnorovo ležení.

Pokud se chcete dozvědět více podrobností o Bregedôrově jižním tažení, stačí navštívit webové stránky věnované knize -
www.yorran.cz

2. kapitola

Velká rada

Avartnor min Ram, podzim 503 e. d.

Toho dne bylo nebe bez mráčku a nekonečné obloze vévodil jen obrovský sluneční kotouč, který vysílal své spalující paprsky na vyprahlý povrch poloostrova. Ten na dvě odlišné části dělila pahorkatina připomínající hřbet prastarého ještěra, který zde v dávných dobách ulehl a zkameněl. Milosrdný oceánský vítr hnal zrána proti východním svahům cáry vlhké mlhy, což stačilo, aby se zde udržely roztroušené keře, nevysoké dračí stromy s hříbovitou korunou a řídká tráva schopná po celý rok uživit malá stáda antilop. Půda tady byla protkána sítí nor, které obývaly kolonie svišťů a pískomilů, a v keřích a trsech suchých travin se skrývala hejna stepních dropů. Západní svahy byly suché a vyprahlé, protože veškerou vláhu z východních větrů již pohltila návětrná strana pahorkatiny. Když se vítr přece jen občas otočil, přinášel od pevniny jen suchý teplý vzduch, který v létě vysoušel i to málo vody, které zde zůstalo po jarních deštích. Jedinou známkou života tak zde byly prazvláštní osamocené stromy, které rostly v úvalech nebo kamenitých stržích mezi nízkými pahorky. Jejich věk se počítal na staletí, která přežívaly jen díky obrovským kořenům, silné kůře a tuhé dužině nemnohých listů, díky nimž si dokázaly i v dlouhých obdobích sucha udržet životodárnou vodu. Široké u kořenů, zužovaly se směrem vzhůru, aby byly nahoře zakončené malou korunkou větví a listů. Vypadaly jako trsy nějaké obrovské zeleniny, vytržené ze země a obrácené kořeny vzhůru.

Tento nehostinný poloostrov nazývaný Avartnor min Ram, Opuštěná země před zdí, byl poslední výspou světa, kterou svými mohutnými pažemi objímal nekonečný oceán. V horkém pozdním odpoledni se všichni jeho obyvatelé ukrývali před palčivými slunečními paprsky, a tak byl jediným živým tvorem v dohledu sup kroužící v dlouhých obloucích, pátraje po jakékoliv

známce pohybu, jež by mohla představovat kořist. Ani jeho mimořádný zrak však nenacházel nic než jednotvárnou pláň bez života, nekonečnou jako moře a v tuto denní dobu i stejně liduprázdnou. Celé hodiny kroužil osamělý vládce nebe bez pohybu mocných perutí, podpírán bohem větrů, který se těšil z jeho velkolepého letu. Náhle se mocný pták naklonil a začal rychle klesat.

Co se stalo? Zahlédl něco důležitého?

Na hřebenu táhlého pahorku se objevil jezdec. Malá tečka, nepatrná silueta v horkém, tetelícím se vzduchu. Jezdec se i s koněm několikrát otočil kolem své osy, jako by něco vyhlížel, poté zamával svým neviditelným společníkům a pobídl koně k sestupu. Sup zrychlil své klesání. Vtom se na horizontu objevil další jezdec a za ním další a další. Byla to celá karavana lidí a zvířat postupujících v dlouhém zástupu. Sup prolétl v nevelké výšce nad vetřelci a podrážděně vykřikl. Skřek se rozlehl po pustých svazích. Několik jezdců se zastavilo, zaclonilo si rukama oči a sledovalo letícího ptáka. Sup však již mohutným máchnutím svých křídel opět nabíral výšku. Věděl, že tohle žádná kořist není, a vracel se zpět do náruče pána větrů, aby zakrátko splynul s horizontem.

Jezdci, kteří se zastavili, aby sledovali letícího ptáka, znovu pobídlí své znavené koně. Zvířata měla svěšené krky, svědčící o únavě z celodenního pochodu. Šla pomalu a krok za krokem opatrně sestupovala po svahu plném šterku a kamení. Jezdci seděli zaklonění a vzepření v třmenech a pohyb jejich trupu kopíroval rytmický pohyb koňských těl. Občas se některý kůň sesmekl na nezpevněném terénu. Tehdy jezdec pevně přitáhl uzdu a jal se poplašené zvíře uklidňovat. Když se objevil poslední kůň karavany na hřebenu, byl již vedoucí jezdec dole v údolí. S malým odstupem jej následovala pětice štíhlých vysokých mužů, kteří byli oblečeni do cestovních oděvů z lehkých vzdušných látek, jež je chránily před spalujícími paprsky slunce. Ze stejného materiálu byly i jejich pokrývky hlavy, pruhy látky ovinuté kolem, které chránily i tvář. Neustávající suchý vítr si pohrával s jejich

dlouhými vlasy vystupujícími zpoza turbanů a s volnými cípy jejich oděvů, zvýrazňuje štíhlost jejich postav.

S určitým odstupem je následoval zbytek karavany, který tvořila asi dvacítko ozbrojenců a tucet sluhů. Ozbrojenci seděli na koních stejného plemene, avšak byli to na rozdíl od jezdců v čele karavany muži nižších, podsaditých postav, a tak s nimi vzhledem k menší tělesné výšce tvořili harmoničtější celek. Byli oděni do kožených kabátů a na hlavách měli zvláštní přilbice, k nimž byly připevněné dlouhé ohony z koňských žíní zbarvených do temně rudé šarlatové barvy. Ohony kolem jejich hlav vytvářely rozcuchanou hřívu, která jim dodávala démonický vzhled. V bitvě jej jezdci ještě umocňovali tím, že si tváře překrývali hrůzostrašnými maskami. Ty však teď byly společně s další zbrojí, okrouhlým štítem, lukem, šípy a dlouhým kopím upevněné u jejich sedel nebo na náhradním koni, kterého si každý jezdec vedl na dlouhé ohlávce. Byli to nomádi a vyhlášení válečníci, kterým jejich současníci dávali různá jména. Oni však sami sebe nazývali Ghitros – lid plání. Zbytek karavany pak tvořili sluhové, kteří vedli náhradní koně velitelů a starali se o množství dalších koní a mezků s nákladem.

Karavana cestovala liduprázdnou krajinou již čtvrtý den, a přestože se to v té vyprahlé pustině zdálo nepravděpodobné, každý večer se zastavila u uměle hloubené studny. Záměr toho, kdo nechal tato napajedla vybudovat, byl takový, aby zdroj vody stačil pouze pro několik desítek jezdců a zvířat. Umožňoval tedy přechod této pustiny jen malým obchodním karavanám a poslům, kteří museli tento kraj dokonale znát. Pro případné zvědy nebo nepřátelské vojsko představovala kamenitá pahorkatina s ukrytými a pouze omezenými zdroji vody obtížně překonatelnou překážku.

Bylo to již k večeru, když průvodce, který se pohyboval v čele karavany, pobídl svého koně a rychlým cvalem vyjel na mírný pahorek. Tam se otočil, zamával na své společníky a zakřičel: „Už vidím feaorny a pod nimi je studna. Je to poslední zastávka. Zítra už spatříme zed Nibrilartu.“

„Konečně,“ zareagoval na to další z jezdců v čele karavany, „dnes to byl úmorný den. Co myslíš, Faltirno,“ obrátil se na svého společníka, „jsou už ostatní princové v Nibrilartu? Za celou dobu, co jsme opustili tábor u Solného jezera, jsme nezahledli živou duši.“

Oslovený souhlasně pokýval hlavou. „Určitě. Dám na to krk, že nikdo z harvonů to nemá tak daleko jako my. Snad jedině Balderin, který musí přejít během putování z kraje Nogaimů Velkou poušť.“

„Kolikrát už ses zúčastnil Velké rady, Faltirno?“ obrátil se na něj další z jezdců, na němž byla vidět úleva z toho, že dlouhé mlčení, které museli dodržovat během cesty, je u konce. Faltirno vypadal sice stejně stár jako jeho druzi, byl však o celé generace starší. Patřil totiž stejně jako jeho společníci ke vzácné rase neumírajících, kteří si říkali windan. Pobaveně se podíval na dychtivé tváře jeho mladších společníků a odpověděl: „Velkou radu svolává Učitel podle potřeby, ale obvykle jednou za desetiletí. Jestli si to dobře pamatuji, tahle už bude uzavírat čtvrtou desítku. S naším velitelem Torainem jsme se zúčastnili všech. Ty Dirvano, tam budeš poprvé?“

Jezdec přikývl. „Sloužím v Torainově alathosu s Lavidanem teprve čtyři roky. Severozápadní tažení je naše první výprava.“

„A ty, Nirwahano?“ obrátil se Faltirno na jezdce, který jel vedle Dirvana.

„Já už mám za sebou dvě Velké rady.“

Jezdec, který jel před nimi, se otočil a okřikl je: „Tak dost, nechte těch řečí! Ještě nejsme na místě! Aspoň od tebe, Faltirno, bych to nečekal. Víte, že draci mají výjimečný sluch. Podívejte na tu oázu – hotový háj feornů! Zatím jsme je ještě nepotkali, ale tohle místo je pro ně jako stvořené.“

Jezdci, okřiknutí velitelem Torainem, ztichli. Během krátkého hovoru totiž dorazili na pahorek, kde na ně čekal průvodce. Pod nimi se v mělkém úvalu rozléhal nevelký háj dračích stromů, jejichž půlkulatou korunu tvořila hustá síť větví pokrytých silnými kožnatými listy. Pod stromy byl hustý podrost

keřů a vysoké suché trávy, z níž vyčnívala studna s dlouhým vahadlem a soustavou dřevěných koryt.

„Jasagere, vezmi si deset mužů a prozkoumejte to. Jsem přesvědčený, že tohle tábořiště prázdné nebude,“ přikázal Toraino veliteli ozbrojeného doprovodu.

„Tchai,“ odpověděl velitel a rychle vybral deset jezdců. Karavana se zatím zastavila. Ghitroští jezdci utvořili řadu a pomalu a se zbraněmi připravenými se blížili k prvním stromům. Boucháním do svých štítů se snažili působit co největší hluk.

Dračí stromy se nenazývali dračími jen tak pro nic za nic. V jejich stínu často odpočívali zvláštní tvorové. Byli to velcí ještěři a samci byli dokonce tak velcí, že si troufli i na jezdce na koni. Říkalo se o nich, že ztratili chytrost draků z dávných časů, po nichž zdědili pouze dravost a vzhled. Ještěři byli velmi rychlí a jejich tlama byla vybavena ostrými zuby s jedovými žlázami, takže každé, i drobné poranění bylo smrtící. Pro osamělého poutníka či nepřipravenou karavanu představovalo setkání se stádem takových zvířat smrtelné nebezpečí.

Jezdci zahlédli několik šedavě zelených těl, která dobře splývala s podrostem. Jasager se otočil zpět ke svým velitelům a vykřikl: „Vypadá to dobře, jsou zde jen mladí a samice! Jedeme dál!“

Toraino nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Jen samice a mladí? Tomu nevěřím, někde je tam i samec. Ty potvory vždy útočí ze zálohy.“

Ozbrojenci už se přiblížili na vzdálenost padesáti sáhů k prvním stromům a žádný z ještěřů se nepokusil zaútočit, naopak se snažili co nejdříve zmizet z dosahu nepříjemného hluku. Zdálo se, že viděli muži šedozelená těla, která se míhala v podrostu, ale žádné z nich nebylo delší jak deset dvanáct stop.

Faltirno se obrátil ke svým společníkům a tiše, skoro šepem řekl: „Opravdu jen mladí a samice. Vypadá to, že budeme mít štěstí.“

Nejmladší z nich, Dirvano, přikývl: „Ještě jsem tyhle divoké neviděl a netušil jsem, že jsou tak malí. Když je srovnám s těmi obry z Dračího příkopu?“

Faltirno nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nepodceňuj je. Draci z Nibrilartu jsou vyšlechtěni pro boj, jsou obrovští, ale ani zdaleka tak obratní a rychlí jako tito divocí. Tihle se živí antilopami, musí je dokázat překvapit a dohonit je.“

Pozornost jezdců před nimi polevila, zdvihli svá kopí, vyjmuli šípy z luků. Nikdo si nevšiml nezřetelného pohybu mohutného těla. Varoval je teprve uši drásající sykot, který vydával obrovský samec vynořivší se z keřů těsně před nimi. Mezi jezdci vypukla panika. Koně se plašili a vzpínali.

Ještěr se pohyboval po čtyřech nohou způsobem tak charakteristickým pro všechna zvířata tohoto druhu a nechával za sebou vlnitou stopu. Jeho vlnící se ocas zvedal oblaka prachu a písku. Byl to jen mžik od jeho objevení a už se vrhl na nejbližšího jezdce. Ten nestačil ani sklonit kopí, když se jeho kůň vzepjal, aby se postavil útočícímu netvorovi. Kopyta zavířila vzduchem. Netvor se vzepřel na krátkých silných nohách a ohnal se po zvířeti svou ohavnou tlamou. Kůň bolestně zaržál a převalil se na bok. Ve strašlivé ráně rozpáraného koňského břicha se objevily vnitřnosti a zem zrudla krví. Jeho pán stačil na poslední chvíli vytáhnout nohy z třmenů, a tak dopadl mimo koňské tělo. Přestože však byl pro tento okamžik zachráněn, stále mu hrozilo smrtelné nebezpečí. Vleže na zádech se zběsilým kopáním nohama a pomocí rukou snažil odsunout se co nejdále. Netvor položil přední tlapy na koňské tělo, do výše zvedl svou mohutnou tlamu s ostrými zuby a vyrazil ohavný syčivý zvuk.

„Nimbresáro! To je neuvěřitelné, jak to bylo rychlé,“ vydechl překvapeně Dirvano. Toraino se na něj výmluvně podíval a řekl: „A teď si představ, když jej přiláká hovor a zaútočí ze zálohy.“

Zápas před nimi však ani zdaleka nebyl u konce. Jezdci začali kolem rozzuřeného zvířete kroužit na koních. Několika z nich se podařilo vystřelit šípy, které se zabodly do mohutného těla. To netvora rozzuřilo ještě více a jeho dlouhý masivní ocas vztekla bičoval okolní zem. Jeden z jezdců si nedal pozor a navedl svého koně příliš blízko. Rána obrovským ocasem přerazila hřebci přední nohy a ten spadl jako podřátý. Jeho pán již neměl tolik štěstí jako první z napadených jezdců a zřítíl se obludě přímo

před chřtán. Bleskový pohyb tlamy byl následován výkřikem děsu. Konečně se jednomu z Ghitrosů podařilo vrhnout oštěp tak přesně, že zasáhl ještěří tlamu. Netvor se přestal věnovat okolí a snažil se zbavit zdroje své nové bolesti. Teď mohli zaútočit i ostatní. Celý boj ukončil Jasager, který obludě v plném trysku proklál trup svým dlouhým kopím. To už byla smrtelná rána. Tělo se ještě nějakou dobu zmítalo v křeči, než úplně znehybnělo. Jezdci ještě jednou prohledali háj, ale zbytek stáda již zmizel v okolních úvalech.

Jasager se obrátil na svého opěšalého druha: „Oikhare, dnes ses podruhé narodil, stál při tobě sám Nimbresáro.“ Potom ukázal na mrtvé tělo jejich druha: „Argunzagova duše už je však na cestě k našemu pánovi! Tohle nám nikdo v Githjanzagu nebude věřit! Měli bychom si vzít jeho drápy na památku, takového samce jsem ještě neviděl!“

Skutečně, tělo bylo dlouhé třicet stop na délku a sahalo mužům do výše prsou. I nehybné působilo hrůzostrašně. Oikhar se na velitele s úlevou podíval. „Dnes se pomodlím k našemu pánu a poděkuji mu za druhý život, který mi daroval. Skončit v té odporné tlamě, fuj!“ otrásl se odporem.

To už na místo boje dorazili i velitelé. Toraino si prohlédl mrtvé tělo netvora. Jeho tvář nevyjadřovala žádné city. Ozval se za ním stojící Nirwahano: „Co myslíš, ctěný Toraino, pěkný kus? Větší jsem viděl pouze v Dračím příkopu v Nibrilartu.“

Toraino jen krátce pokývl hlavou. „V Dračím příkopu jsou i větší kusy, vyšlechtěné, lépe vyzbrojené. S takovým by si Ghitrosové neporadili. Ale tenhle byl nebezpečný svou rychlostí.“

Potom se obrátil k veliteli ozbrojenců: „Jasagere, odtáhněte ty mršiny alespoň na míli daleko, nechci, abychom tady měli v noci nějakou nezvanou návštěvu. A jeho,“ ukázal Toraino na mrtvolu vojáka, „pohřbete s poctami, jako by padl v bitvě. Tělo nemůžeme brát s sebou. A rozestav dnes v noci stráž! Zapalte ohně! Palivem už nemusíme šetřit. Zítra už jsme za zdí!“

„Tchai!“